

KARINCA

Kültür – Sanat - Edebiyat

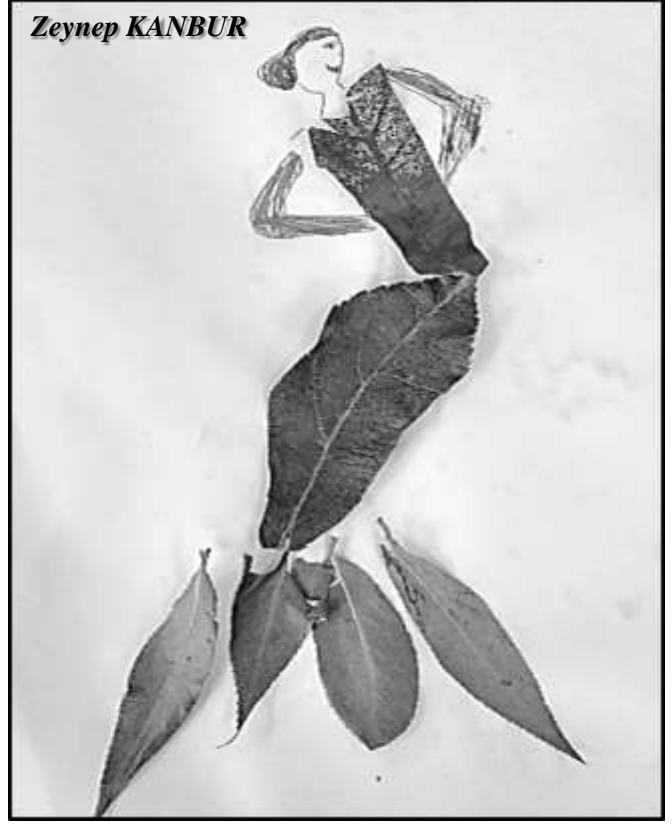
Elif ASLAN

EN ÖNEMLİ KURAL

En önemli kural görgü kuralıdır. Bu kural insanlara saygı göstermeyi gerektirir. Görgü kurallarına uymak insanlık görevidir. Kuralları öğrenmeye önce ailemizden başlar, ömür boyu öğrenmeye deva ederiz. Hayatımızın her alanında kurallar vardır. Bu kuralların bazıları yazılı bazıları ise yazısız kurallardır. Görgü kuralları yazısız kurallara girer. Görgü kuralları toplumda düzenin sağlanması ve işlerimizin kolaylaşmasına yardım eder. Bu kurallar; büyüklere saygılı olmayı, küçükleri sevmeyi insanlara yardımcı olmayı gerektirir. Görgü kurallarına uymaya çocuk yaşlarda başlamalıyız. Böylece bencil ve kaba düşüncelerinden uzaklaşırız. İnsanlara nazik ve düşünceli davranmaya başlarız. Aslında burada bahsedilenleri hepimiz biliyoruz. Ama bunların farkında değiliz. Bir toplumun görgü kurallarına uyulmadığı zaman, toplum bu insanları dışlar.

Bu kurallara değer vererek yaşatmak bize ve gelecek nesillere fayda sağlar.

Zeynep KANBUR



Sude HARBİ

BİTKİLER DE CANLIDIR

Bitkiler cansız derlerdi inanmazdım, bitkiler nefes almaz derlerdi inanmazdım, hiçbir işe yaramaz öyle durur derlerdi, inanmazdım. Aklım ermiyordu nasıl cansız olsun bitkiler. Büyüdüm okula gittim, öğrendim. Öğrettim bitkilere cansız diyenlere, öğrettim işe yaramaz diyenlere. Bitkiler olmasaydı biz nasıl oksijen alıp karbondioksit verecektik, bitkiler olmasaydı nasıl arılar polen toplayıp, bal yapacaktı. Öğrenciler bitkilerin canlı olduğunu. Mahalledeki Pakize Teyze bıraktı, saksıdaki çiçekleri Mahmut Amca'ya atmayı, Salih Dede fidan dikmeye başladı bahçeye, bıraktı mahalledeki çocuklar ağaca top atmayı. Oynamıyorlardı futbol artık. Mahallemizin bahçeleri gül bahçesine döndü. Mahallemizin hayvan severi Ayşe Teyze, bitkilere cansız diyordu, öğrendi bitkilerin canlı olduğunu. Öğrenince o da mahallemiz adına kulüp açtı. Afişler yaptırdık.” Bitkiler yaşasın, hayvanlar ölmesin. “diye. Daha ne afişler ne afişler... Çok eğlendik dağıtırken yaşlı, genç, çocuk demedik; mahalle, kasaba, şehir demedik, afiş dağıtılmadık yer bırakmadık. Bitkiler cansız diyen hiç kimse bırakmadık. Öğrendik, öğrettik bitkileri.

Veysel EZANDEMİR



Sude HARBİ

ÖĞRENCİYİM

**Ben bir öğrenciyim.
Sabah erken kalkar,
Kahvaltımı yapar,
Pekmezli sütümü içer,
Okulun yolunu tutarım.**

**Ben bir öğrenciyim.
Öğretmeni dikkatlice dinler,
Notlar alırım.
Evde tekrar yapmak için**

**Ben bir öğrenciyim.
Sorumluluklarını bilen,
Vatana, millete hayırlı insan
Olmak isteyen...**

**Ben bir öğrenciyim.
Boş durmayı sevmeyen,
Boş vakitlerimde
Kitap okuyup, test çözen.**

**Ben bir öğrenciyim.
Zorlukları yenmeyi bilen,
Büyükleri sayıp, küçüklikleri seven**

Enes KAYA

BENİM BİRİCİK KARDEŞİM

Esprilidir bazen güldürür.
Bazen beni çok sinirlendirir.
Kahrımdan öldürür.
Ne de olsa benden büyük.

Bayramda elini öptürür.
Çok yakışıklıymış çok karizmatikmiş.
Ama benim kadar değil.
Annemin babamın ilk göz ağrısıymış.

Onu çok severim.
Dersimde yardımcı olur.
Bazen kavga ederiz.
Bazen de güler geçeriz.
İyi kötü hep yanımdadır.
Kardeşsiz hayat düşünemem ben.



Serkan OSLU

Uğur SEMENCİ

HASTALIKLARIM

Merhaba, benim adım Uğur ailem dört kişiliktir. Benim annem çok iyi kalplidir ve çok güzel yemekler yapar. Özellikle yaprak sarması. Bir de evimizin direği olan babam vardır. Onu çok seviyorum. Babam işte çalışıp evimizin geçimini sağlar. Evdeki herkes bana çok iyi davranır.

Benim hastalıklarla ilk tanışmam alışveriş merkezinde oldu. Orda koşarken ayağım burkuldu ve yere düştüm. Çok kötü ağladım. Babam beni hemen hastaneye götürdü. Ayağım kırılmıştı. Bir ay ayağım alçıda kaldı. Alçıyı erken çıkardık. Bu yüzden ayağım daha sakat. Birinci sınıfa başlayınca kafamı pencereye çarptım. Eve giderken annem kafamın kanadığını gördü. Beni hemen doktora götürdü. Kafama dikiş attılar. Her gün doktora gittik. Kafama asit gibi bir şey döktüler. Günler geçti. Sonunda dikişi söktüler. Eve geldik. Fakat kafamda dikiş izi duruyor. Ben artık 4.sınıfa geçtim. Köpeğim beni kovaladı. Ben taşın üstüne düştüm. Kolumu oynatamıyordum. Bu sefer de kolumu alçıya aldılar. Yirmi gün durduktan sonra alçıyı çıkardılar. Şu anda iyiyim. Bunlar bana ders oldu. Bir daha çok dikkatli olmaya karar verdim.

Ceyda SOMUNCUOĞLU RÜYADA YOLCULUK

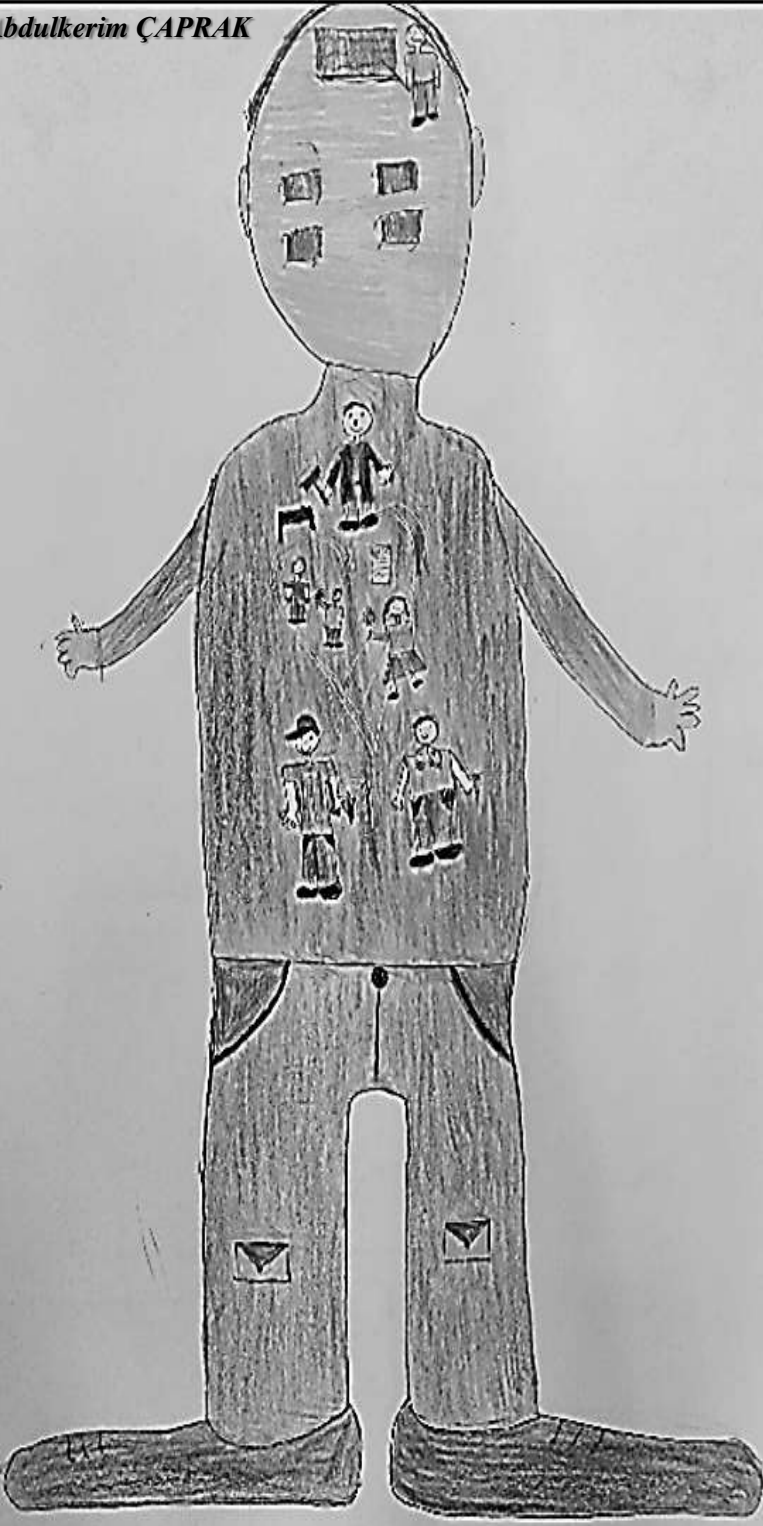
Bursa'ya gidecektik. Akşamdan beni bir telaş sarmıştı. Yatağıma yattım sağa sola döne döne benim de başım döndü. Yatağımdan kalkıp bavulumu baktım. Bavulumda her şey tamdı. Bir an önce sabah olsun diye yatıp uyudum. Nihayet sabah olmuştu. Sabah 6'da çıktık yola. Henüz heyecanım geçmemişti. Annem yolluk bir şeyler almıştı. Yolda giderken bol yeşillikli bir park gördük. O sırada durduk. Yere kilim serdik ve kahvaltımızı yaptık. Sonra tekrar yola çıktık. Yolun kenarında şeftali satıyorlardı altışar kilo alıp yola devam ettik. Sonra Ulu Cami'ye gittik. Annem namaz kılıyordu ben de annem gibi namaz kılmaya çalışıyordum. Sonunda namazlar bitti ve Kapalı Çarşı'ya gittik. Kapalı Çarşı'da ipek havlular ve keseler aldık. Sonra otelde bir kaç gün kaldık. Dönüşte kestane şekeri satan bir satıcı gördük ve bir kilo da kestane şekeri aldık. İnegöl'de bir restoranda durduk ve bir porsiyon köfte yiyip eve gittik. Arabada uyumuşum. Babam beni kucağına alıp yatağıma yatırdı. Kardeşimin sesi beni uyandırdı. Meğer gördüklerimiz bir rüyaymış. Rüyamda Bursa'yı gezmiş oldum.



Ecrin ŞAHİN

Fatma KUZAL ÖZGÜRLÜK

Özgürlük hayatta en önemli unsurdur. Özgür olmazsak, istediğimiz yere gidemez, istediğimiz şeyleri yapamazdık. Düşünsenize her gün, her zaman evin içindeyiz. Oysa biz bir gün dışarı çıkmazsak evde sıkıntıdan yapacak hiçbir şey bulamayız. Biz gerçek özgürlüğe 29 Ekim 1923'te kavuştuk. Artık insanlar istediğini yapıyor, istediği yerlere gidiyorlar. Biz de özgürlüğümüzün değerini bilmeliyiz. Şimdi özgür olmasaydık, ben bu yazıyı yazıyor olamayacaktım. Unutmayalım özgürlük hayatın ayrılmaz parçasıdır.



Türkan SADE
KIŞI SEVMEM

Kışı sevmem ben. Ayakkabısı olmayan çocuklar, çocuklarının karnını doyurmak için soğukta gezen babalar... Derdi tasayı taşıyan anneler. Açlıktan ağlayan çocuklar. Neden mi kışı sevmem? Bu yüzden sevmem. Herkes mutlu sanılıyor. Gülen kişinin hiç mi derdi, sıkıntısı olmaz? Bence en çok onlar dertli sıkıntılı. Kimi, gününü gün eder. Kiminin ise gözünden yaş eksilmiyor. Her mevsimin ayrı derdi sıkıntısı var ama en zoru en zorluk veren en acı veren mevsim kış. Biz görüyoruz her gün televizyonda bir ekmek parçası için ağlayan babalar onların hakkı yok mu? Sıcacık evlerde oturmak onlar da istemez mi? Sıcacık yemekle karınlarını doyurmak, şımarıklık yapıp her istediğimizi aldırıp biraz tasarruf etsek yardıma ihtiyacı olanlara yardım etsek en azından dertlerine ortak oluruz. Kışı sevmem, seveceğimi de düşünmüyorum.

Tahir KARAHASANOĞLU
YEĞEN SEVGİSİ

Yeğenlerimi çok seviyorum. Onlar benim canlarım. Onlar gelince içim huzur doluyor. Her yer sanki eğlenceli oluyor. Öptükçe öpesim geliyor. Büyük yeğenim Ela, fazla ilgiden sıkılıyor, öpünce ağlıyor. Küçük yeğenim Ege hep gülüyor. Öpünce seviniyor. Yanıma gelince hep oyun oynamak istiyor. Oynuyorum, oynuyorum oyuna doyum olmuyor. Sonra Ela bizi görüp yanımıza geliyor. Oyunlarımıza dahil oluyor. Benim yeğenlerimle çok anım var. Hepsi de masum gülüşler, çok tatlı şirinliklerle dolu. Ben onları herkesten çok seviyorum ve onlara buradan kucak dolusu sevgilerimi yolluyorum

Esra BOSTAN
MELEKLER

Haberci, güç, kuvvet ve elçilerdir
Hepsi farklı görevdedir.
Cebrail, Azrail, Mikail, İsrail
Görevini bildiğimiz meleklerdir.

Sağ tarafımızda iyilikler,
Sol tarafımda kötülükler,
Yazılır hepsi teker teker
Melekler deftere kaydeder.

Göremeyiz onları
Biliriz bulduklarını
İnanırız onlara
Güveniriz daima

Cemalettin ERGÜN
DEMOKRASİ

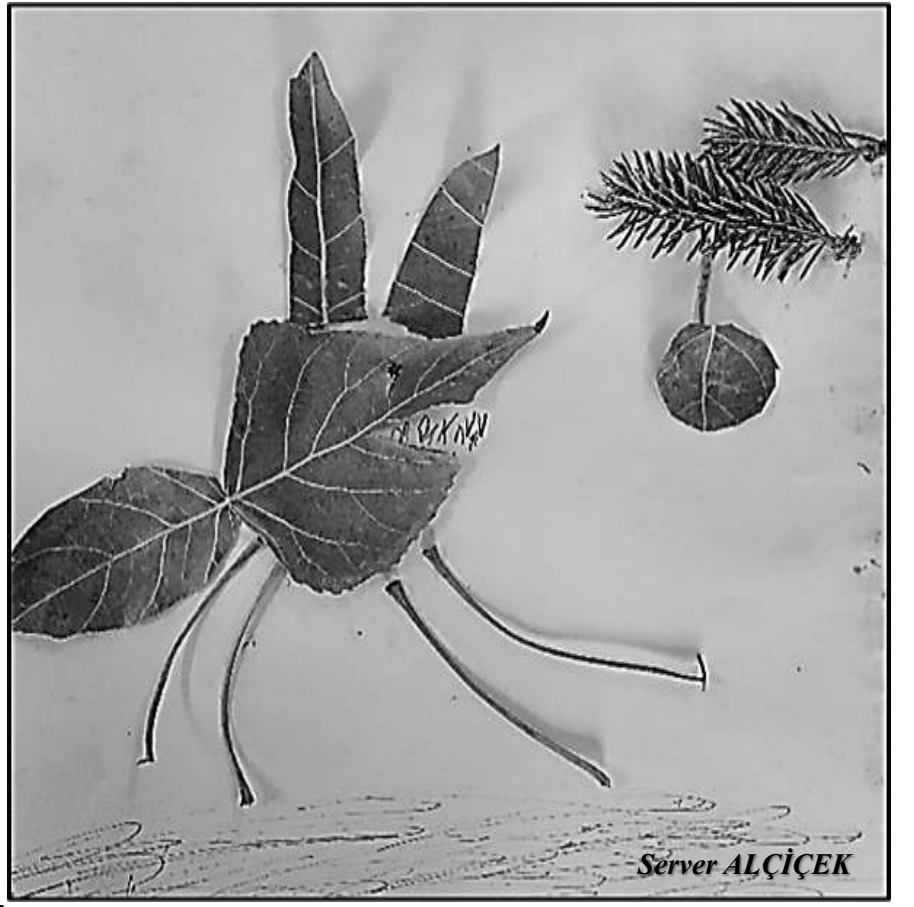
Cumhuriyet'in ilanı
29 Ekim'de oldu
Atatürk Cumhuriyet'i
Tüm dünyaya duyurdu.

Cumhuriyet gelince,
Tüm her şey yenilendi.
Bütün eski şeyle,
Demokrasiyle bütünleşti.

Atatürk olmasaydı,
Cumhuriyet'e kavuşamazdık.
Demokrasiyi milletçe
Avaçlarımıza aldık.

Hayrunnisa DOĞAN **BİZE GÜVENİN**

Öğrenci okula gider dersleri anlamaya çalışır, yapmaya çalışır yapamaz. Kimi öğrenci vardır bir kerede anlar, kimi öğrenci bir kaç seferden sonra anlar. Dersler zaten zordur ve yapamayınca moral bozulur. Eve gelir yorulmuştur rahatlamak ister. Dinlenmek için yatar ama daha sonra ailemiz gelir : "Niye yattın bakıyım? Ödevlerin varsa onları yap, yoksa bugün hangi konuları işlediysen onları tekrar et, daha sonrasında test çöz. Boş boş öyle durup durma " der. Sen gel önce bana bir sor: "Günün nasıl geçti, dersler nasıl gidiyor, zorlanıyor musun?" diye. Ama yok nerde... Bizi yarış atına benzetip birinci gelmemizi istiyorlar. Hep başkalarıyla kıyaslıyorlar. " Gördün mü filancanın çocuğu şu kadar net yapmış sen neden yapmadın, senin onlardan ne eksikğin var? " diyorlar. Sanki biz robotuz. Öğretmenler bize dersi anlatıyor biz de hemen belleğe kayıt edip işimize yarayınca oradan açıp kullanıyoruz. Keşke öyle olsa da bu dirdirdilerden kurtulsak ama ne yazık ki öyle değil. Biz de insanız sonuçta. Bizi biraz rahat bırakın anne ve babalar! Ama fazla da rahat olmayalım yoksa ipin ucu kaçır gider. Bütün öğrenciler adına ailelere sesleniyorum: " Lütfen artık bize güvenin, biz öğrencilerin yapamayacağı iş, başaramayacağı ders yoktur".



Esmâ EĞİLMEZ **YARALAR**

Vücuda yapılan zararlı herhangi bir şey sonucunda vücudun zedelenmesine yara deniyor. Peki, zararlı şeyler ne? Ben bir kaçını söyleyeyim sizlere bunlar: sigara, alkol ve uyuşturucu... Kullanmanıza ne gerek var? Neden kendinize yazık ediyorsunuz? Neden annelerinizi durmadan ağlatıyorsunuz? Neden? Neden? Neden? Bedenimizde başka yaralar da oluşuyor. Bunlar fiziksel değil zihinsel. Bu zihinsel yaralar iyileşmiyor. Bunlar o kadar canımızı yakıyor ki hiç düzeleliyormuz. Bir insana asla canını yakacak bir şey söylemeyin. En çok da engellilerle dalga geçiyorlar ama bilmiyorlar onların ne kadar üzüldüğünü. Hiç kimseyle, özellikle de engelli kardeşlerimizle dalga geçmeyelim. Çünkü bir engelliye söyleyeceğiniz bir kelime onda asıl kalıcı yaralar bırakır.

Halime ARSLAN **YOKSA BİRİ Mİ VAR?**

O gün, ablam ve ben, dayımın kızında kalacaktık. Tüm gün beraber oyunlar oynadık. Akşam oldu ışıklar söndü. Uyumak için odalarımıza geçtik. Yan odadan garip sesler geliyordu hırıltı şeklinde. Sesleri epey bir dinledikten sonra bu seslere bir anlam veremiyordum. Korktum ablamı da uyandıramıyordum. Uyansa bile geri uyuyordu. Gece olduğu için insan daha da ürperiyordu. Sesleri dikkatli dinledikçe yaklaşıyor sonra da bu sesler uzaklaşıyor gibiydi. Bir süre sonra ses kesildi. Ben de o sırada uyuyup kalmışım. Sabah olunca ablama her şeyi anlattım. Meğerse kuzenimin burnu tıkalı olduğu için kuzenim ağzından nefes alıyormuş. Yani sesler yan odadaki kuzenimden geliyormuş. Bu yanlış anlama bizi epey güldürdü.

Yunus Emre BOSTAN **GÜZEL GÜNÜMÜZ**

Güzel günümüzdür.
Demokrasi ürünüdür.
Atatürk'ün eseridir.
Yirmi Dokuz Ekimler.

Vatandaşın hür sesi,
Vatanımın neşesi,
Kucaklıyor herkesi.
Yirmi Dokuz Ekimler.

Cumhuriyet kuruldu.
Türk'ün sesi duyuldu.
Törenlerle kutlandı.
Yirmi Dokuz Ekimler.

Kübra Eğmen SAĞLAM **CANIM AİLEM**

Ailemi çok seviyorum. Benim gözümde hepsi birbirinden değerlidir. Evimizin direği canım babam. Ailemizi geçindirebilmek eve ekmek parası getirebilmek için çok emek sarf eder. Elektrik direklerini bilir misiniz? Elektrik akımının başıdır ve en fazla görev alanıdır. İşte aynı benim babam gibi...

Gelelim anneme, bizim için çok emekli harcayan ve çalıştığı halde bizimle de ilgilenmeye çalışan canım annem. O da aynı bizim vücudumuzdaki kan damarları gibidir. Annemiz yani damarlar olmasa bizim takip edeceğimiz, izleyeceğimiz yolu gösteren ve yardımımıza koşan biri olmazdı. Bu yüzden annem benim her şeyim.

Bir de afacan bir kardeşim var. Bu sene birinci sınıfa başladı. Beni çok seviyor. Benim gözümüzde tuz gibi. Yani tuzsuz bir yemek ister misiniz? Veya tuzsuz bir yemek yemekten hoşlanır mısınız? Tuzlu yemek daha tatlı olur. İşte kardeşin olunca da aileye bir tat bir neşe geliyor. Tatlı kardeşim seni de çok seviyorum.

İMTİYAZ SAHİBİ

Musa ÇİFTÇİ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehtap ÖZLÜ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hazal ÖZCAN

GÖRSEL DANIŞMAN

Esen BAYDEMİR

YAYIN KURULU

Hüseyin GÖBÜTOĞLU

Rabia YIDIZ

Elif VELİOĞLU

OKUL ADRES TELEFON

SABIHA ŞAŞMAZ İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Esenboğa Mahallesi Fatih Sultan Mehmet Caddesi

No:1 PK: 06760 Çubuk/ANKARA 0 312 827 11 68